

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/61/2025
Identifikačné číslo spisu: 6121502591
Dátum vydania rozhodnutia: 11.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6121502591.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpenej: Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: J. B., narodenej XX. F. XXXX, W., F. XXXX/X, o zaplatenie 12.589,73 eur s prísl., vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 18Csp/21/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. októbra 2024 č. k. 11CoCsp/14/2024-204, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Poprad z 11. januára 2024 č. k. 18Csp/21/2022-175 (ďalej len „súd prvej inštancie“), ktorý zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 12.589,73 eur s príslušenstvom a stranám nepriznal náhradu trov konania. Odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca žalobou v upomínacom konaní žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 12 589,73 Eur s 5 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1253,74 Eur od 24.03.2021 do zaplatenia a úroku vo výške 1.522,53 Eur a úroku z omeškania 326,90 Eur dôvodiac, že bola medzi právnym predchodcom žalobcu - Slovenská sporiteľňa a.s. a žalovanou uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere dňa 01.12.2015 a v dôsledku porušenia zmluvných podmienok právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 01.12.2020. Žalovaná suma pozostáva z istiny 12 535,74 Eur, úroku 1.522,53 Eur, úroku z omeškania 326,90 Eur a poplatkov vo výške 53,99 Eur. Žalobca pripojil k žalobe dôkazy: zmluvu o postúpení pohľadávok s prílohou, zmluvu o spotrebiteľskom úvere, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne a. s., sadzobník Slovenskej sporiteľne a. s., výzvy zo dňa 17.12.2020, 30.10.2020, prehľad života úveru, pokus o zmiernie, oznámenie o postúpení pohľadávky, podacie hárky z pošty, výpočet primárnej návratnosti dlhu.

3. Súd posúdil žalobu ako nedôvodnú a neopodstatnenú, keďže v konaní nebolo preukázané splnenie podmienky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, to znamená, že došlo k riadnemu zosplatneniu spotrebiteľského úveru a že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, že bolo doručené žalovanej riadne a teda, že boli splnené podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, a že mohlo dôjsť k riadnemu postúpeniu pohľadávky, a preto súd v celosti žalobu zamietol, keďže žalobca nie je vecne aktívne legítimovaný na podanie takejto žaloby. Nebolo preukázané, že došlo k riadnemu postúpeniu pohľadávky medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom, pretože neboli splnené podmienky, že by mohlo dôjsť k zosplatneniu úveru a teda boli porušené spotrebiteľské práva žalovanej. Slovenská sporiteľňa a.s. bola oprávnená postúpiť pohľadávku na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s. r. o. len za splnenia zákonných podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách definuje 2 podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), za ktorých možno postúpiť bankovú pohľadávku inej osobe; prvou podmienkou je písomná výzva banky klientovi, aby plnil a druhou je omeškanie dlžníka so splnením čo i len časti postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 dní. Rozhodovacia prax súdov nebola jednotná v názore, či ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách predpokladá osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného dlhu, alebo či je za takúto výzvu považovať aj výzvu realizovanému podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, avšak s poukazom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cbo/88/2017 zo dňa 19.03.2018, rozsudku sp.zn. 2Cbo/266/2020 zo dňa 31.03.2022, a uznesení sp.zn. 4Cbo/75/2020 zo dňa 27.10.2022 je zrejme, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky. Žalobca nepreukázal prvú podmienku, a to doručenie oznámenie o zosplatnení úveru a druhú podmienku pre postúpenie pohľadávky a to, že právny predchodca písomne vyzval žalovaného pred postúpením pohľadávky a za takúto súd nepovažoval výzvu z 30.10.2020, 17.12.2020. Teda ide o dva odlišné inštitúty, ktoré sledujú iné „ratio legis“ a iný účel naplnenia práv a povinností subjektov.

Za výzvu v zmysle zákona o bankách nie je možné považovať ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Písomná výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta po uplynutí zákonom stanovenej lehoty minimálne 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovanej, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odôvodňuje svoju aktívnu vecnú legítimáciu, čo v konaní nebolo preukázané. Poskytnutý úver nebolo možné platne predčasne zosplatniť postupom podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka, a tak nie je daná žalobcova aktívna legítimácia. Právny predchodca žalobcu nemohol pristúpiť ani k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, nakoľko nekonal s odbornou starostlivosťou dostatočne. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd v celosti žalobu zamietol. Súd poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu Košice sp. zn. 2CoCsp/101/2021 a rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 3CoCsp/40/2022, a sp. zn. 22CoCsp/25/2021. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 CSP a § 251 ods. 1 CSP a to tak, že nepriznal žalovanej ako úspešnej náhradu trov konania, keďže si trovy konania neuplatnila a žiadne jej nevznikli a žalobca bol v konaní neúspešný.

4. Odvolací súd na odvolanie žalobcu potvrdil napadnutý rozsudok postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 CSP. V odôvodnení uviedol, že z obsahu spisu je zrejme, že postupca nepostupoval v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď nezaslal dlžníkovi výzvu. Podľa názoru odvolacieho súdu výzva v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách musí byť kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt, bez súhlasu dlžníka. Žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca skutočne dlžníkovi zaslal výzvu v zmysle označeného ustanovenia Zákona o bankách, poskytujúcej spotrebiteľovi (žalovanej) ochranu resp. možnosť takejto ochrany pred porušením bankového tajomstva, ktorá

skutočnosť musí byť v tejto osobitnej výzve explicitne uvedená a tak daná spotrebiteľovi (žalovanej) na vedomie s možnosťou rozhodnúť sa, či bude alebo nebude banke plniť. Tým, že banka výzvu žalovanej nezaslala, resp. táto skutočnosť zo strany žalobcu nebola v konaní preukázaná, neposkytla jej dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu. Ak teda žalobca v súvislosti s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách poukázal na svoje podania zo dňa 30.10.2020, 2.12.2020 a 17.12.2020, odvolací súd uvádza, že len podanie zo dňa 17.12.2020 by obsahovo zodpovedalo požiadavkám zákonodarcu, keďže ako jediné upozornilo žalovanú, dlžníka, na možnosť postúpenia pohľadávky. Ostatné podania sú z dôvodu uvedeného nedostatku upozornenia irelevantné v kontexte aplikácie ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Po oboznámení sa so všetkými rozhodnými okolnosťami preskúmvanej veci nepovažoval odvolací súd ani podanie žalobcu zo dňa 17.12.2020 za súladné so zákonom. V podrobnostiach doplnil, že žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru oznámením zo dňa 2.12.2020. Ako už bolo vyššie uvedené, predmetné podanie bolo doručené žalovanej fikciou doručenia, s vrátením nedoručenej zásielky žalobcovi dňa 29.12.2020. Najskôr tohto dňa žalobca získal relevantnú informáciu o doručení zásielky zo dňa 2.12.2020 a splnení zákonných predpokladov podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V procese doručenia oznámenia v období od 2.12.2020 do 29.12.2020 však účinky platného predčasného zosplatnenia ešte nenastali. Bez vykázaneho doručenia oznámenia o predčasnom zosplatnení bolo bez účinkov upozornenie spotrebiteľa na možnosť postúpenia pohľadávky, keďže táto zákonná možnosť žalobcu v tom čase odporovala ustanoveniu § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V nadväznosti na to odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dospel k správny skutkový záverom, že žalobca v konaní nepreukázal súdu splnenie zákonných predpokladov platného postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, v dôsledku čoho nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou na podanie žaloby. Aj právne posúdenie veci bolo zo strany súdu prvej inštancie správne.

5. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, keďže napadnutý rozsudok bol potvrdený ako vecne správny. S ohľadom na procesný úspech žalovanej v odvolacom konaní by jej preto patrilo voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Z obsahu spisu je však zrejmé, že v priebehu odvolacieho konania sa žalovaná k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila, pritom iné preukázané trovy odvolacieho konania jej nevznikli.

6. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť odôvodňoval § 420 písm. f) CSP a 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP odôvodnil existenciou rozdielnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení právnej otázky, či ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky osobitnú a výlučnú výzvu banky, alebo či touto výzvou môže byť aj výzva podľa § 53 ods. 9 OZ, resp. oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.

7. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP založil na tvrdení, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, či zákon vyžaduje, aby výzva podľa § 92 ods. 8 ZoB bola tzv. kvalifikovaná a obsahovala upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 9Cdo/165/2022).

8. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vyvodil z právnej otázky, ktorá podľa neho v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to, či ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB pre platnosť výzvy vyžaduje, aby táto bola vyhotovená a odoslaná dlžníkovi až po tom, ako nadobudlo účinnosť predčasné zosplatnenie úveru.

9. Právna otázka, či zosplatňujúca výzva môže byť považovaná za výzvu podľa § 92 ods. 8 ZoB, za splnenia ostatných zákonom predpokladaných kritérií (písomná forma, omeškanie zákonom predpokladanú dobu, preukázané doručovanie do dispozičnej sféry dlžníka), sa javí byť dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, resp. nebola doposiaľ vyriešená jednotne v rámci ustálenej rozhodovacej praxe. Na základe uvedeného žalobca zároveň navrhuje, aby dovolací súd o predmetnej právnej otázke

rozhodol v zmysle vyššie uvedených východísk, podľa ktorých výzvou podľa § 92 ods. 8 ZoB môže byť aj zosplatňujúca výzva aj výzva podľa § 53 ods. 9 OZ za predpokladu, že obsahuje zároveň výzvu na splnenie záväzku a bola preukázaná objektívna možnosť dlžníka sa s touto výzvou oboznámiť. Žalobca mal tiež za to, že dovolacia otázka, či ust. § 92 ods. 8 ZoB pre platnosť výzvy v zmysle tohto ustanovenia vyžaduje, aby táto výzva bola vyhotovená a odoslaná dlžníkovi až následne po tom okamihu, v ktorom si veriteľ voči dlžníkovi uplatnil právo v zmysle ust. § 565 OZ a toto právo nadobudlo voči dlžníkovi účinnosť, ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená a navrhoval, aby dovolací súd o predmetnej právnej otázke rozhodol v zmysle gramatického výkladu predmetného ustanovenia, ktorý v podstate nepripúšťa žiadnu inú podmienku pre danú výzvu, ako tie tam uvedené - t. j. kumulatívne splnenie 2 zákonných podmienok, a to výzva dlžníka na splnenie čo i len časti jeho peňažného záväzku a omeškanie dlžníka so splnením čo i len časti peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní.

10. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadřila.

11. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

12. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

13. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

16. Dovolací súd sa primárne zaoberal existenciou vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje taký nesprávny postup súdu, ktorým sa strane

znemožní realizácia jej procesných práv. Skutočnosť, že odvolací súd zaujal právny názor, s ktorým sa dovolateľ nestotožňuje, sama osebe nezakladá vadu zmätočnosti. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil, vysporiadal sa s odvolacími námietkami. Dovolací súd preto dospel k záveru, že konanie nie je zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Následne dovolací súd skúmal prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľ dôvodne poukázal na existenciu judikatórneho rozporu v otázke, či výzva podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách musí byť samostatným úkonom, alebo či sa za ňu môže považovať aj výzva obsiahnutá v oznámení o predčasnom zosplatnení. Táto nejednotnosť rozhodovacej praxe zakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu od vyriešenia tejto otázky záviselo.

18. Kľúčovou pre rozhodnutie v prejednávanej veci je interpretácia ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Dovolací súd konštatuje, že judikatúrny rozpor, na ktorý dovolateľ poukázal, bol medzičasom odstránený zjednocujúcim rozsudkom veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. júla 2025, sp. zn. 1VCdo/4/2025. Tento rozsudok, ktorého právny názor je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP), vo svojej právnej vete uviedol: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“

19. Veľký senát v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že ustanovenia § 53 ods. 9 OZ a § 92 ods. 8 zákona o bankách sledujú odlišné ciele a upravujú dva chronologicky na seba naväzujúce, avšak samostatné kroky. Kým cieľom prvého je umožniť veriteľovi zosplatiť úver, cieľom druhého je poskytnúť klientovi banky poslednú príležitosť zabrániť postúpeniu pohľadávky na nebankový subjekt tým, že svoj dlh uhradí. Z tohto dôvodu nemožno tieto dva úkony stotožňovať. Odvolací súd preto dospel k správne právnemu záveru, keď konštatoval, že ani výzva pred zosplatením z 30. októbra 2020, ani samotné oznámenie o zosplatení z 02. decembra 2020 nespĺňajú požiadavky na osobitnú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

20. Pokiaľ ide o požiadavku na „kvalifikovaný“ obsah výzvy, veľký senát v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1VCdo/4/2025 ďalej uviedol, že: „obsahom výzvy banky podľa ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má byť aj zamýšľaný/pripravovaný zámer banky previesť existujúcu pohľadávku (uvedením jej výšky) zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu, s upovedomením, že tak môže urobiť aj bez súhlasu klienta/spotrebiteľa, a to aj mimo bankového sektora.“

21. Právny názor odvolacieho súdu, že výzva musí obsahovať upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky, je teda v plnom súlade s týmto zjednocujúcim stanoviskom. Dovolacia námietka o odklone od ustálenej praxe preto nebola dôvodná.

22. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že právne posúdenie veci odvolacím súdom je v súlade so zjednocujúcim stanoviskom veľkého senátu občianskoprávneho kolégia. Žalobca v konaní nepreukázal splnenie kumulatívnych podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách konkrétne nepreukázal existenciu samostatnej, obsahovo náležitej výzvy, ktorá by bola žalovanej zaslaná po účinnom zosplatení úveru. Zmluva o postúpení pohľadávky je preto absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ), v dôsledku čoho žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia.

23. Najvyšší súd konštatuje, že dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) a 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP neboli naplnené, a preto podľa § 447 písm. c) CSP dovolanie odmietol.

24. Dovolací súd rozhodnutie o nepríznání nároku na náhradu trov konania žalovanému neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok